

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1390/2015
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца З.Т. из В.Б., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из В., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 6968/20 из Врања, коју заступа законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 260/2015 од 03.03.2015. године, у седници већа одржаној 10.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 260/2015 од 03.03.2015. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 120/2013 од 09.12.2014. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име нематеријалне штете исплати и то на име умањења животне активности због душевних патњи износ од 500.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 09.12.2014. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужена исплати веће износе од досуђених ставом првим изреке, па до тражених износа и то на име умањења животне активности због душевних патњи до износа од 700.000,00 динара и на име претрпљеног страха до износа од 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.12.2014. године као дана пресуђења па до исплате.

Одлучујући о жалби тужене Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 260/15 од 03.03.2015. године преиначио пресуду Основног суда у Врању П 120/13 од 09.12.2014. године, у ставу првом изреке, тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име нематеријалне штете исплати, и то на име умањења животне активности износ од 300.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 09.12.2014. године па до исплате, док је за веће износе од досуђених, па до износа од 500.000,00

динара на име умањења животне активности и износа од 200.000,00 динара на име претрпљеног страха, тужбени захтев одбио као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу трећем изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 103.100,00 динара са законском затезном каматом од 09.12.2014. године па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да Врховни касациони суд преиначи нижестепене пресуде тако што ће у целости одбити тужбени захтев тужиоца као неоснован и обавезати тужиоца да накнади туженој трошкове поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), па је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Из навода ревизије произлази да тужена основ за изјављивање ревизије налази у чињеници да је другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда.

Новелираним одредбама члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака. Оцењујући околности конкретног случаја и садржину цитираних одредби, Врховни касациони суд налази да иако је првостепена пресуда делимично преиначена од стране другостепеног суда, ревизија тужене није дозвољена. У конкретном случају другостепеном одлуком је преиначена првостепена пресуда одбијањем тужбеног захтева у делу одлуке о накнади штете на име умањења животне активности преко износа од 300.000,00 динара, па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 500.000,00 динара и на име претрпљеног страха преко износа од 100.000,00 динара па до износа од 200.000,00 динара, колико је за овај вид штете досуђено првостепеном пресудом. Како су износи од 300.000,00 динара, односно 100.000,00 динара већ били досуђени првостепеном пресудом, побијана одлука (пресуда другостепеног суда) у наведеном делу нема правни значај преиначујуће одлуке без обзира на формулацију садржану у изреци пресуде Апелационог суда у Нишу.

Из наведеног произлази да би право на ревизију, у конкретном случају, по основу преиначења и то за одбијајући део имао само тужилац као странка чије право је другостепеном одлуком умањено. Наиме, ревизија на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку због преиначења првостепене пресуде дозвољена је само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења првостепене одлуке право ускраћено или смањено. Подносилац ревизије у предметном случају је тужена, а туженој одлуком другостепеног суда право није ни ускраћено ни смањено, па из тог разлога ревизија тужене на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о

парничном поступку, није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора побијаног дела у овој правној ствари износи 400.000,00 динара. Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (09.12.2013. године 1 евро је вредео 115,0216 динара), ревизија тужене није дозвољена ни према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**